

Vispārīga informācija - Luksemburga

SATURS

- 1 Kā tiek taisīts pēdējās gribas rīkojums (testaments, savstarpējs testaments vai mantojuma līgums)?
- 2 Vai pēdējās gribas rīkojumam vajadzētu būt reģistrētam, un ja jā, tad kā?
- 3 Vai ir ierobežojumi brīvībai rīkoties ar īpašumu nāves gadījumā (piemēram, neatņemamā daļa)?
- 4 Kas manto un cik daudz gadījumā, ja pēdējās gribas rīkojuma nav?
- 5 Kāda veida iestāde ir kompetenta:
 - 5.1 mantošanas lietās?
 - 5.2 saņemt paziņojumu par mantojuma pieņemšanu vai atraidīšanu?
 - 5.3 saņemt paziņojumu par legāta pieņemšanu vai atraidīšanu?
 - 5.4 saņemt paziņojumu par neatņemamās daļas pieņemšanu un atraidīšanu?
- 6 Īss procedūras apraksts, kura paredzēta mantošanas kārtošanai saskaņā ar valsts tiesību aktiem, tostarp mantojuma sadalei un mantas dalīšanai (tostarp informācija par to, vai mantošanas procedūru sāk tiesa vai cita kompetenta iestāde pēc savas iniciatīvas).
- 7 Kā un kad persona kļūst par mantinieku vai legātāru?
- 8 Vai mantinieki ir atbildīgi par mirušā parādiem, un ja jā, ar kādiem nosacījumiem?
- 9 Kādi dokumenti un/vai informācija parasti vajadzīga nekustamā īpašuma reģistrācijai?
 - 9.1 Vai pārvaldnieka iecelšana ir obligāta vai obligāta pēc pieprasījuma? Ja tā ir obligāta vai obligāta pēc pieprasījuma, kādi pasākumi ir jāveic?
 - 9.2 Kas ir tiesīgs izpildīt mirušā pēdējās gribas rīkojumu un/vai pārvaldīt mantojumu?
 - 9.3 Kādas ir pārvaldnieka pilnvaras?
- 10 Kādus dokumentus, kas apliecina labuma guvēju statusu un tiesības, saskaņā ar valsts tiesību aktiem parasti izsniedz tiesvedības laikā mantošanas lietās vai tās beigās? Vai tiem ir konkrēts pierādījuma spēks?



Šīs informatīvās lapas sagatavotas sadarbībā ar  ES Notāru padomi (CNUE).

1 Kā tiek taisīts pēdējās gribas rīkojums (testaments, savstarpējs testaments vai mantojuma līgums)?

Sagatavojot testamentārās mantošanas noteikumus, cita starpā ir jāievēro šādi noteikumi.

Pirmkārt, testatoram ir jābūt pie skaidra saprāta. Personas, kas ar likumu atzītas par tiesībnespējīgām, nevar sastādīt testamentu. Attiecībā uz nepilngadīgām personām tiek piemēroti īpaši noteikumi, kas jo īpaši paredz attiecīgo personu mantojuma aizsardzību.

Turklāt ir aizliegti daži testamentārās mantošanas veidi, piemēram, saistītie testamenti. Tas pats attiecas uz mantošanas līgumiem.

Attiecībā uz dažādiem testamentu veidiem, kas paredzēti Luksemburgas mantošanas tiesību aktos, Civilprocesa kodeksā ir minēti:

- pašrocīgs testaments;
- publiski vai notariāli apliecināts testaments;
- slepens testaments.

Atkarībā no izvēlēta testamenta veida pieeja un kārtība var atšķirties.

Pašrocīgs testaments

Pašrocīgs testaments ir testaments, kas ir pilnībā rakstīts, datēts un parakstīts ar testatora roku.

Pašrocīga testamenta priekšrocība ir tā vienkāršums. Trūkums ir tas, ka pašrocīgu testamentu testators var sastādīt, nevienu nezinošot par testamentu eksistenci. Rezultātā var rasties situācija, ka pēc testatora nāves testaments netiek atrasts.

Turklāt pastāv arī testamentu viltošanas un iznīcināšanas risks. Bez tam, ja pašrocīgs testaments ir nesalasāms, neskaidrs vai nepilnīgs, tas var būt nederīgs. Šajā sakarībā jāatzīmē, ka pat neprecizitāte datumā pašrocīgā testamentā var izraisīt testamentu spēkā neesību. Turklāt pašrocīgs testaments var nebūt derīgs sakarā ar nepilnībām pēc būtības.

Tātad testators, no vienas puses, ir ieinteresēts atklāt gan testamentu esības faktu, gan vietu, kur tas glabājas, un, no otras puses, nodrošināt to, lai viņa testaments būtu derīgs.

Informētību par pašrocīga testamentu esību var apliecināt ar faktu, ka testators par to ir informējis savu uzticības personu vai, samaksājot nodokli, licis reģistrēt pamatinformāciju par testamentu (piemēram, testatora vārdu, adresi, kā arī vietu, kur testaments tiek glabāts) centrālajā pēdējās gribas rīkojumu reģistrā. Šo reģistru datu bāzes veidā uztur Reģistrācijas un ģimenes pārvalde (*Administration de l'Enregistrement et des Domaines*) (skatīt arī turpmāk).

Attiecībā uz testamentu spēkā esību ir nepieciešams, lai testaments būtu pilnībā rakstīts, datēts un parakstīts ar testatora roku. Ņemot vērā iepriekšminēto, ir ieteicams piesaistīt speciālistu mantojuma tiesībās (piemēram, notāru), kas nodrošinās konkrētā pēdējās gribas rīkojuma spēkā esību.

Publisks testaments

Publisko testamentu taisa divu notāru vai viena notāra un divu liecinieku klātbūtnē.

Tam ir būtiskas priekšrocības salīdzinājumā ar pašrocīgu testamentu.

Šīs priekšrocības, no vienas puses, ir juridiskā konsultācija, ko notārs sniedz testatoram, sastādot testamentu. Šī juridiskā konsultācija nodrošina to, ka testatora pēdējā griba tiek izteikta pareizi gan pēc formas, gan pēc būtības un tā, ka testaments ir derīgs.

No otras puses, tā kā publiskais testaments tiek taisīts pie notāra, tas paliek noslēpumā līdz testatora nāves dienai, un tomēr pēc viņa nāves dokumentu, kurā norādīta viņa pēdējā griba, ir iespējams atrast. Šajā sakarībā jāpiebilst arī, ka notāram, kas sagatavo oficiālus dokumentus, ir pienākums reģistrēt ar viņa palīdzību sagatavotā publiskā testamentu pamatinformāciju pēdējās gribas rīkojumu reģistrā.

Slepenais testaments

Slepenais testaments ir testatora vai citas personas rakstīts dokuments, ko testators aizvērtā, slēgtā un apzīmogatā aploksnē iesniedz notāram divu liecinieku vai otra notāra klātbūtnē. Notārs, saņemot slepeno testamentu, par to veic ierakstu protokolā vai notariāli apliecinātā dokumentā.

Notārs nodrošina slepenā testamentu saglabāšanu un tādējādi izslēdz jebkādu aizvietošanas un viltošanas risku.

Slepenais testaments tāpat kā publiskais testaments ļauj paturēt noslēpumā testatora dzīves laikā pausto gribu. Turklāt, pateicoties tam, ka slepenais testaments glabājas pie notāra, pēc testatora nāves to ir iespējams atrast.

Tas, ka notārs, saņemot slepeno testamentu, veic ierakstu protokolā, nenozīmē, ka iesniegtais testaments ir derīgs. Gluži pretēji, lai gan slepenais testaments ir ticis sastādīts un iesniegts saskaņā ar attiecīgajiem noteikumiem par testamentu formu, tas tomēr var būt spēkā neesošs sakarā ar nepilnībām pēc būtības. Proti, tā kā slepenais testaments notāram tiek iesniegts aizvērtā, slēgtā un apzīmogatā aploksnē, viņš nevar apliecināt konkrētā testamentu spēkā esību pēc būtības.

Luksemburgā slepenā forma testamentu sagatavošanai tiek izmantota reti.

2 Vai pēdējās gribas rīkojumam vajadzētu būt reģistrētam, un ja jā, tad kā?

Luksemburgā dažu testamentu pamatinformācija attiecīgi var tikt reģistrēta pēdējās gribas rīkojumu reģistrā (skatīt arī atbildi uz iepriekšējo jautājumu). Reģistrācija ir obligāta testamentiem, kas ir sastādīti kā publiski akti, kā arī slepenajiem un pašrocīgiem testamentiem, kas tiek uzticēti glabāšanai notāram. Tas pats attiecas uz šo testamentu anulēšanu, atsaukšanu un citu grozījumu veikšanas tajos. To pašrocīgo testamentu, kas atrodas pie fiziskas personas, reģistrēšana minētajā reģistrā ir brīvprātīga.

Ne pats testaments, ne tā saturs reģistrā netiek uzglabāts. Ieraksti satur tikai informāciju par testatora vārdu un uzvārdu, attiecīgā gadījumā — laulātā vārdu un uzvārdu, testatora dzimšanas datumu un vietu, viņa personas kodu, viņa profesiju, adresi vai pastāvīgo dzīvesvietu, akta, kura reģistrācija tiek prasīta, veidu un datumu, notāra, kas ir pieņēmis un glabā šo aktu, uzvārdu un adresi vai, ja tas ir pašrocīgs testaments, jebkuras citas personas vai iestādes uzvārdu/nosaukumu un adresi, kam šis testaments ir uzticēts, vai vietu, kur tas tiek glabāts.

3 Vai ir ierobežojumi brīvībai rīkoties ar īpašumu nāves gadījumā (piemēram, neatņemamā daļa)?

Jā, Luksemburgas mantošanas tiesībās pastāv ierobežojumi brīvi rīkoties ar pēc nāves atstāto mantu.

Proti, pastāv mantojuma neatņemamā daļa, kas liedz izslēgt no mantojuma dažus likumīgos mantiniekus, veicot dāvinājumu vai sastādot testamentu.

Saskaņā ar Luksemburgas tiesībām mantojuma neatņemamo daļu ir tiesīgi saņemt tikai mirušā lejpupējie radinieki (bērni vai – ja bērni ir jau miruši pirms mantojuma atstājēja nāves –, viņu bērni).

Ja mirušajam ir viens bērns, neatņemamā mantojuma daļa ir puse no visa mantotā īpašuma, ja divi bērni – divas trešdaļas no visa mantotā īpašuma, un trīs ceturtdaļas no visa mantotā īpašuma, ja ir trīs vai vairāk bērni.

No neatņemamās mantojuma daļas ir iespējams atteikties. Atteikumam ir jābūt skaidram, un tam ir jābūt paziņojuma veidā, kas iesniegts mantojuma atklāšanās vietas tiesas kancelejā un reģistrēts īpašā, šim nolūkam paredzētā reģistrā.

4 Kas manto un cik daudz gadījumā, ja pēdējās gribas rīkojuma nav?

Ja nav testamenta, mantošana tiek regulēta saskaņā ar tiesību aktos paredzētajiem noteikumiem.

Parasti mantošanas kārtība ir šāda:

- lejpupējie radinieki (bērni, mazbērni);
- pārdzīvojušais laulātais;
- tēvs un māte kopā ar mirušā brāļiem un māsām un viņu pēcnācējiem;
- augšupējie radinieki, izņemot tēvu un māti (vecvecāki, vecvecvecāki u. c.);
- sānu līnijas radinieki, izņemot brāļus un māsas (tēvoči, tantes, brāļabērni, māsasbērni u. c.);
- valsts.

Šajā mantinieku hierarhijā var izveidoties vairāki scenāriji:

1. scenārijs. Ja mirušajam paliek laulātais un bērni (vai mazbērni)

Ja likumā ir minēts pārdzīvojušais laulātais, tas nozīmē laulāto, ar kuru nav šķirta laulība un attiecībā uz kuru tiesā nav pasludināts spēkā stājies spriedums par laulāto atšķiršanu.

Mantojums, ņemot vērā pārdzīvojušā laulātā tiesības, tiek sadalīts vienādās daļās mirušā bērniem proporcionāli viņu skaitam.

Piemērs.

Ja mirušajam paliek viens bērns, tad, ņemot vērā pārdzīvojušā laulātā tiesības, minētais bērns saņem visu mantojumu.

Ja mirušajam paliek 2 bērni, tad, arī ņemot vērā pārdzīvojušā laulātā tiesības, šie 2 bērni sadala mirušā mantojumu.

Šajā gadījumā pārdzīvojušajam laulātajam ir izvēle starp:

- uzufuktu uz laulāto kopīgo dzīvesvietu un tajā esošajām mēbelēm, ja ēka ir piederējusi mirušajam pilnībā vai kopīpašumā ar pārdzīvojušo laulāto, un
- mazāko mantojuma daļu, kas pienākas likumīgā laulībā dzimušam bērnam, kura nevar būt mazāka par vienu ceturto daļu no mantojuma.

Pārdzīvojušā laulātā rīcībā ir 3 mēneši un 40 dienas pēc mantojuma atstājēja nāves, lai izdarītu izvēli, iesniedzot paziņojumu mantojuma atklāšanās vietas rajona tiesas kancelejā. Ja šajā termiņā izvēle netiek izdarīta, tiek uzskatīts, ka pārdzīvojušais laulātais ir izvēlējis uzufuktu.

Ja pārdzīvojušais laulātais izvēlas bērna daļu, bērnu daļas tiek proporcionāli samazinātas tiktāl, lai izveidotu pārdzīvojušā laulātā daļu.

Kas notiek tad, ja kāds no mirušā bērniem ir miris pirms mantojuma atstājēja nāves, bet viņam ir palikuši bērni?

Tādā gadījumā ir runa par tiesībām uz pārstāvību. Mirušā bērna bērni (proti, mirušā mantojuma atstājēja mazbērni) tad savā starpā sadala to mantojuma daļu, kuras mantotājs ir viņu tēvs un/vai māte.

Tas nozīmē, ka viņi kopīgi saņem to daļu, ko viens no viņu vecākiem būtu saņēmis, ja būtu pārdzīvojis mirušo.

Kas notiek, ja pārdzīvojušais laulātais, kas ir izvēlējis uzufuktu uz kopīgo mājvietu, stājas citā laulībā?

Tādā gadījumā bērni vai — ja kāds no bērniem ir miris jau pirms mantojuma atstājēja — mazbērni var pieprasīt kopīgu vienošanos, ka uzufukts tiek pārvērsts kapitālā.

Šim kapitālam ir jāatbilst uzufukta vērtībai, kas cita starpā ir atkarīga no uzufukta lietotāja vecuma.

Šī pārvēršana ir jāpieprasa tiesā 6 mēnešu laikā no pārdzīvojušā laulātā otrās laulības noslēgšanas, un tā ir jāpieprasa visiem bērniem vai attiecīgi mazbērniem (turpat).

Ja visi bērni nav vienprātis par pārvēršanu kapitālā, tiesai par to nav obligāti jālemj.

2. scenārijs. Mirušajam nav bērnu, bet ir pārdzīvojušais laulātais

Ja mirušajam nav ne bērnu, ne viņu pēcnācēju, pārdzīvojušajam laulātajam ir priekšroka salīdzinājumā ar visiem pārējiem mirušā laulātā radniekiem, un līdz ar to viņš saņem visu mirušā atstāto mantojumu, un vairs nav svarīgi, vai pārdzīvojušais laulātais pēc tam otrreiz noslēdz laulību.

Tomēr pārdzīvojušais laulātais nav sava laulātā drauga neatraidāmais mantinieks. Tādēļ viņam, atšķirībā no mirušā laulātā bērniem, nav tiesību uz likumīgo mantojuma daļu. Tas nozīmē, ka pārdzīvojušais laulātais, ja mirušajam laulātajam nav bērnu, teorētiski varētu tikt izslēgts no sava laulātā drauga mantojuma vai nu ar dāvinājuma, vai testamenta palīdzību.

3. scenārijs. Mirušajam nav ne bērnu, ne laulātā, bet ir brāļi un māsas (vai brāļabērni un māsasbērni)

Šajā gadījumā vēl iespējamās atšķirīgas pieejas atkarībā no tā, vai mirušā vecāki vēl ir dzīvi.

Ja mirušā vecāki vēl ir dzīvi, tēvs un māte katrs saņem vienu ceturto daļu no mantojuma vai kopā — pusi.

Brāļi un māsas vai viņu pēcnācēji savā starpā sadala otru pusi.

Ja mirušajam ir dzīvs tikai viens vecāks, viņš saņem vienu ceturto daļu no mantojuma, brāļi un māsas vai viņu pēcnācēji savā starpā sadala pārējās trīs ceturtdaļas no šī mantojuma.

Brāļu un māsu bērni (proti, mirušā brāļabērni un/vai māsasbērni), ja viņu vecāki ir miruši pirms mantojuma atstājēja nāves, izmantojot pārstāvības tiesības, savā starpā sadala sava vecāka daļu, kurš ir miris pirms mantojuma atstājēja nāves.

Tādējādi viņi kopā saņem to daļu, kādu viņu vecāks būtu saņēmis, ja būtu pārdzīvojis mirušo mantojuma atstājēju.

4. scenārijs. Mirušajam nav ne bērnu, ne laulātā, ne brāļu, ne māsu, ne brāļabērnu, ne māsasbērnu, bet mirušā vecāki vēl ir dzīvi

Šajā gadījumā viss mantojums pienākas mirušā tēvam un mātei — katram puse.

Ja ir dzīvs tikai viens vecāks, tad viņš manto visu sava mirušā bērna atstāto mantojumu (turpat).

5. scenārijs. Mirušajam nav ne bērnu, ne laulātā, ne brāļu, ne māsu, ne brāļabērnu, ne māsasbērnu, bet vecāki un citi mirušā augšupējie radnieki ir miruši

Šajā gadījumā par mantiniekiem tiek uzskatīti mirušā tēvoči un/vai tantes, vecvecāku brāļi un/vai māsas, brālēni un/vai māsīcas, kā arī pēdējo pēcnācēji.

Mantojums tiek sadalīts divās līnijās — tēva līnijā un mātes līnijā, katra no tām saņem pusi no mantojuma.

Ne mātes, ne tēva līnijā mantinieku radniecības pakāpe nevar būt tālāka par brālēna/māsīcas mazbērniem. Šajā gadījumā mantojums pāriet valstij, un to sauc par bezmantinieku mantu.

5 Kāda veida iestāde ir kompetenta:

5.1 mantošanas lietās?

Mantošanas procedūru uzsāk mantinieks(-i), kas pēc savas iniciatīvas visu ar mantojumu saistīto darbību izpildi uztic notāram, ko izraudzījies pats vai nozīmējis mantojuma atstājējs.

5.2 saņemt paziņojumu par mantojuma pieņemšanu vai atraidīšanu?

Attiecībā uz mantojuma pieņemšanu Luksemburgas tiesībās nav noteikta konkrēta iestāde, kurā pieņemšana ir jāpiesaka. Attiecīgajos noteikumos paredzēts, ka pieņemšana var būt skaidri norādīta vai izteikta ar noklusējumu. Pieņemšana ir skaidri norādīta, ja mantinieka nosaukums vai statuss tiek pieņemts ar publisku vai privātu aktu. Pieņemšana ir izteikta ar noklusējumu, ja mantinieks veic kādu darbību, kas noteikti norāda uz viņa nodomu mantojumu pieņemt un kuru viņš būtu tiesīgs veikt tikai kā mantojumu pieņēmēis mantinieks.

Attiecībā uz atteikšanos no mantojuma Civilprocesa kodeksa noteikumos paredzēts, ka tas ir jādara iesniedzot paziņojumu mantojuma atklāšanās vietas tiesas kancelejā un reģistrējot īpašā, šim nolūkam paredzētā reģistrā.

Ņemot vērā saistības, tiesības un pienākumus, kas var izrietēt no mantojuma, ieteicams gan pirms mantojuma pieņemšanas, gan pirms atteikšanās no tā vispirms konsultēties ar notāru.

5.3 saņemt paziņojumu par legāta pieņemšanu vai atraidīšanu?

Luksemburgas Civilprocesa kodeksā nav īpašu noteikumu šajā sakarībā, Luksemburgas tiesu prakse balstās uz principu, ka legāta pieņemšana (vai nu kā vienīgajam legatāram, vai kā daļas legatāram vai konkrētam legatāram) var notikt, izmantojot jebkādas līdzekļus.

Tas pats attiecas uz atteikšanos no konkrēta legāta. Tādējādi atteikšanos cita starpā var izteikt ar noklusējumu, ja, piemēram, legatārs atsakās segt izmaksas, kas saistītas ar konkrēto legātu.

Attiecībā uz atteikšanos no visa legāta un attiecīgi no daļas legāta dažas tiesas pieprasa ievērot noteikumus, kas paredzēti attiecībā uz atteikšanos no mantojuma, kamēr citas tiesas uzskata, ka šie noteikumi nav piemērojami.

5.4 saņemt paziņojumu par neatņemamās daļas pieņemšanu un atraidīšanu?

Neatņemamās mantojuma daļas pieņemšanai piemēro iepriekšminētos noteikumus.

Lai atteiktos no neatņemamās mantojuma daļas, ir jāiesniedz paziņojums mantojuma atklāšanās vietas tiesas kancelejā un jāreģistrē īpašā, šim nolūkam paredzētā reģistrā.

6 Īss procedūras apraksts, kura paredzēta mantošanas kārtošana saskaņā ar valsts tiesību aktiem, tostarp mantojuma sadalei un mantas dalīšanai (tostarp informācija par to, vai mantošanas procedūru sāk tiesa vai cita kompetenta iestāde pēc savas iniciatīvas).

Mantošanas procedūru uzsāk mantinieks(-i), kas pēc savas iniciatīvas visu ar mantojumu saistīto darbību izpildi uztic notāram, ko izraudzījies pats vai nozīmējis mantojuma atstājējs.

7 Kā un kad persona kļūst par mantinieku vai legātāru?

Mantojuma atstājējam nomirstot, mirušā mantojuma atstājēja manta tiek nodota tieši mantiniekam. Tas tomēr nenozīmē, ka mantiniekiem mantojums ir jāpieņem (skatīt iepriekš).

Lai varētu mantot,

- mantojuma atstājēja nāves brīdī personai ir jāpastāv juridiski, tas nozīmē, ka ir jābūt vismaz ieņemtai, ar nosacījumu, ka konkrētais bērns piedzimst dzīvotspējīgs;
- persona nedrīkst būt izslēgta no mantojuma ar likumu, kā tas ir attiecībā uz:
 - tiesībnespējīgām personām;
 - vispārējās medicīnas ārstiem vai ķirurgiem, medicīnisko iestāžu darbiniekiem un farmaceitiem, kas ārstē personu slimības laikā, no kuras viņš mirst, gadījumos, kad testaments ir sagatavots par labu viņiem šīs slimības laikā;
- persona nedrīkst būt izslēgtam no mantojuma sakarā ar personas atzīšanu par necienīgu mantinieku.

Attiecībā uz legātiem tas attiecīgi notiek vietā, kur notiek legātu izsniegšanas procedūra vai legātu nodošanas īpašumā procedūra.

8 Vai mantinieki ir atbildīgi par mirušā parādiem, un ja jā, ar kādiem nosacījumiem?

Jā, ar nosacījumu, ka mantinieki pieņem mantojumu bez atrunām.

Tomēr šajā sakarībā jāpiebilst, ka mantojuma atklāšanās brīdī mantinieki var pieņemt mantojumu arī ar inventāra tiesībām.

Inventāra tiesības dod mantiniekam priekšrocību nomaksāt ar mantojumu saistītos parādus tikai tādā apmērā, kas nepārsniedz iegūtās mantas vērtību, un mantinieks pat var atbrīvoties no parādu maksāšanas, atdodot visu mantoto īpašumu kreditoriem un legatāriem.

9 Kādi dokumenti un/vai informācija parasti vajadzīga nekustamā īpašuma reģistrācijai?

Par atbildīgo(-ajām) personās savas pēdējās gribas izpildei testators var brīvi izvēlēties nozīmēt jebkuru(-as) personu(-as), izņemot nepilngadīgu personu.

Attiecībā uz mantojuma pārvaldītāja pienākumiem skatīt iepriekš.

Saskaņā ar 1. pantu 1905. gada 25. septembra Likumā par tiesību uz nekustamo īpašumu reģistrēšanu (ar grozījumiem) visi akti, kas bez maksas vai par atlīdzību noslēgti starp dzīvām personām un ar kuriem tiek nodotas tiesības uz nekustamo īpašumu, izņemot izņēmuma tiesības un ķīlas, tiek reģistrēti ķīlu birojā tajā rajonā, kurā īpašums atrodas. Šā likuma 2. pantā noteikts, ka reģistrēti tiek tikai tiesas lēmumi, apliecināti akti un administratīvi akti.

9.1 Vai pārvaldnieka iecelšana ir obligāta vai obligāta pēc pieprasījuma? Ja tā ir obligāta vai obligāta pēc pieprasījuma, kādi pasākumi ir jāveic?

Luksemburgas mantošanas tiesībās ir minēti trīs gadījumi, kad var rasties vajadzība piesaistīt mantojuma pārvaldītāju:

1) Nepieņemta mantojuma pārvaldīšana

Nepieņemta mantojuma gadījumā kompetentā pirmās instances tiesa pēc ieinteresēto personu lūguma vai valsts prokurora pieprasījuma nozīmē kuratoru un uztic viņam mantojuma pārvaldīšanu.

2) Pārvaldības darbības, kas jāveic, ja mantojums ir pieņemts ar inventāra tiesībām

Šajā konkrētajā gadījumā par mantojumā saņemtās mantas pārvaldību atbild mantinieks. Viņš par īstenoto pārvaldību atskaitās kreditoriem un legatāriem.

Saskaņā ar Luksemburgas tiesu praksi šīs pārvaldīšanas ietvaros cita starpā ietilpst pienākums atgūt ar mantojumu saistītos parādus.

Izņēmuma gadījumā tiesas var uzdot veikt šo pārvaldīšanu trešām personām. Tas ir iespējams, ja mantinieki, kam ir inventāra tiesības, ar savu bezdarbību, sliktu vadību vai nekompetenci apdraud attiecīgā mantojuma kreditoru intereses un var tiem radīt zaudējumus (Luksemburgas tiesu prakse).

3) Pārvaldības darbības, kas jāveic, ja mantojums ir kopīpašumā

Ja mantojums ir nedalāms, tad kompetentās rajona tiesas priekšsēdētājs par administratoru var nozīmēt kādu no līdzīpašniekiem.

9.2 Kas ir tiesīgs izpildīt mirušā pēdējās gribas rīkojumu un/vai pārvaldīt mantojumu?

Par atbildīgo(-ajām) personās savas pēdējās gribas izpildei testators var brīvi izvēlēties nozīmēt jebkuru(-as) personu(-as), izņemot nepilngadīgu personu.

Informāciju attiecībā uz mantojuma pārvaldītāja pienākumiem skatīt iepriekš.

9.3 Kādas ir pārvaldnieka pilnvaras?

Skatīt iepriekš.

10 Kādus dokumentus, kas apliecina labuma guvēju statusu un tiesības, saskaņā ar valsts tiesību aktiem parasti izsniedz tiesvedības laikā mantošanas lietās vai tās beigās? Vai tiem ir konkrēts pierādījuma spēks?

Šo notariālo aktu sagatavo notārs, līdz ar to tam ir lielāks pierādījuma spēks.

Šīs lapas versiju savā valodā uztur attiecīgais Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkla kontaktpunkts. Tulkojumu veic Eiropas Komisijas dienestā. Vairumā gadījumu, ko oriģinālā ieviešanas kompetentās valsts iestādes, iespējams, nav atspoguļotas tulkojumos. Ne Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkls, ne Eiropas Komisija neuzņemas nekādu atbildību par šajā dokumentā ietverto vai minēto

informāciju vai datiem. Lūdzam skatīt juridisko paziņojumu, lai iepazītos ar autortiesību noteikumiem, ko piemēro dalībvalstī, kas ir atbildīga par šo lapu.

Lapa atjaunināta: 09/05/2017